

oázis

Erőforrásunk a család

Simon András grafikája

KOPOGTATÓ *(Ízelítő a tartalomból)*

- Aki háziszentéllyel él, meredek úton jár.
- Béke, béke, barátság, összevesznünk szamárság!
- Az igazi szánalom kioltja a harag tüzét.
- Mintha a saját anyám lennék.
- Milyen jó, hogy a mi Istenünk egy és osztható.
- Mi is vizsgálunk „szülőségből”.
- Ne csak a „csatornába folyjon” az áldozat.
- A szenvedés szeretetté válik.

IRGALMASSÁG

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
Isten irgalmas.....	4
Mindennapjaink	7
Élő háziszentély.....	17
A pápára figyelünk.....	18
Tilmann atya válaszol.....	19
Gyereknövelde.....	20
Őszidő.....	22
Nincs boruk!.....	23
Gólyahír.....	24
Lépcsőházi beszélgetések.....	25
Óriási apróságok (gyerekszáj).....	26
Családakadémia híradó.....	27
Schönstatt-hírek.....	30

Az Oázis előállítási ára **280 Ft.**
Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság
megjelenését
(Családok a Családért Egyesület,
73200134-10000434
számlaszámon,
„Oázis” megjelöléssel).

Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

Mennyei Atyám, egyszerűen túl kicsi vagyok. Újra és újra csődöt mondok. És néha akkor is büntudatom van, amikor tulajdonképpen nem vagyok bűnös: ha ostobaság történik, ha önkéntelenül megbántok valakit, vagy amikor lejáratom magam azzal, hogy meggondolatlanul beszélek... Ez megterheli a veled való kapcsolatomat.

Pedig Te irgalmas vagy. Akkor is, amikor a vétkem teljesen összetör, elér a tekinteted, a mosolyod és azt mondogod: „Elfogadlak újra, gyere csak!” Te megbocsátasz nekem, nem azért, mert bocsánatot kérek (nem azért, mert tulajdonképpen jót akarok). Megbocsátasz nekem (mert léted legmélyén jóakarát és irgalmasság támad), mert jó vagy.

(B. Tilmann atya)

OÁZIS 2002. május, XII. évf. 2. (30.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és Cili, Gábor Miklós, Gódány Róbert és Rita, Kóta Péter és Judit, Pfitzner Tibor és Ágota, Rábai Szilárd és Györgyi, Vértesaljai János és Vali, Varga Károly és Erika • Rajzok: Oszvári Irmí, Pfitzner Tibor • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5. Ez a kiadvány a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült.

A nagy levélíró dicsérete

*Krisztus levele?
Hiszen ha rátalálnánk
kezevel írt sorokra,
világraszóló felfedezés volna!
De igéi csak szájról szájra
szálltak lángolón,
mint Mózes csipkebokra.
Látta írni a szeretett tanítvány,
de csak a földre...
porba vagy homokra.
S leveleit mégis írta, írja.
Lángpennája a Lélek,
emberi szív a papírja.*

*Szabadulásról, békességről,
szeretetről és szolgálatról,
csodákról szólnak
ezek a csodálatos levelek.
Mindig újak, frissek, elevenek.
Nem múzeumi megsárgult lapok.
Beleremeg a lelkem,
ha ilyen levelet olvashatok.*

*Századok szállnak,
s a világ legnagyobb Levélírója
titokzatos sorait egyre rója.
Minden sora
mentő szeretettel tele...*

*Lánglelke írására várón
ha szívem csendesen kitéárom,
lehetek én is Krisztus levele.*

(Túrmezei Erzsébet)

Kedves Családok!

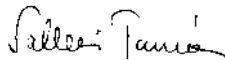
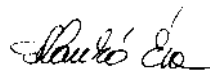
Az előbbi sorokkal szeretnénk egyrészt megköszönni a „mentő szeretettel tele” leveleket, másrészt biztatni a családokat: Legyetek Ti is Krisztus levele.

Következő számunk címe:

„A KÖZÉLET ÉS MI.”

Hogyan tudunk mi családként hozzájárulni hazánk erősödéséhez, egy új politikai kultúra létrejöttéhez? Hogyan építünk utat a mai társadalom dzsungelében? Mi a feladatunk a jelenlegi helyzetben? Szabad-e elvből elzárkózni a politikai élettől? Értékeinket hogyan tudjuk továbbítani a társadalom számára? Hogyan fejezzük ki véleményünket, hogy tudjuk alakítani a szemléletet? Hogyan forduljunk azokhoz, akik másként gondolkoznak, mint mi?... És még amit Ti gondoltok.

Továbbra is várjuk írásaitokat *nem csak* a megadott témával kapcsolatban, ha családokban vagy környezetekben tapasztalt élményeitekkel meg szeretnétek ajándékozni másokat:

2040 Budaörs, Örszírózsa u. 15.

Tel.: 23/421-088

e-mail: evatom@uze.net

Isten irgalmas. Mi is legyünk önmagunkhoz és egymáshoz irgalmasak

A mennyei Atya irgalmassága nem egyszer működő, másszor szünetelő tulajdonság, hanem Isten szeretetének a világ felé való állandó megnyilatkozása. Az irgalom tehát nem annak szól, aki már elindult a megtérés útján, hanem mindig megelőlegezve árad ki, hogy elősegítse a megtérést.

Isten végtelenül irgalmas, pedig az ember gyakran elfordult tőle. Választott népe is számtalanszor csalta meg őt, de Isten mindig megbocsátott, mindig visszafogadta az elkóborolt nyáját, sőt utánament és visszaédesgette. Isten az ő népére, mint mennyasszonyára tekintett. Ha a mennyasszony hűtlen lett, Isten sohasem taszította el. Mindig újra kezdte, el nem fogyó türelemmel, végtelen leleménnyel mindig újra helyzetbe hozta választott népét. Küld hozzájuk bírákat, prófétákat, akik folyton arról beszélnek, hogy

Istenünk, fordítsd felénk füled és hallgass meg minket. Nyisd ki a szemed, és lásd meg elhagyatottságunkat... Hiszen nem a mi igaz voltunkban, hanem a te végtelen irgalmadban bízva terjesztjük színed elé könyörgésünket.
(Dán 9,18)

forduljanak Isten felé, térjenek vissza a bűnös életükből Hozzá. Isten el nem fogyó irgalmának egyik példája Ábrahám könyörgésében Szodoma és Gomorra lakóiért jól megfigyelhető. Ábrahám úgy alkuszik, mintha piacon lenne: Ha van ötven igaz, akkor ne pusztítsd el őket, de ha csak negyvenöt van, akkor se. És lemennek ötig.

A mai embernek kevés tapasztalata van Isten irgalmasságáról. Nem mintha Isten irgalmassága fogyott volna el, hanem eltompult az ember érzéke, az a képesség, hogy el tudjuk fogadni, hogy bűneink ellenére szeret bennünket az Isten. Miért van ez így?

Egyrészt, Isten szeretetét csak akkor tudjuk befogadni, ha belátjuk a magunk bűnösségét. Itt van a mai ember egyik legnagyobb baja. A mai ember önmagára és a másokra is úgy tekint, hogy nem hibázhat. A gyengeségnek nincs helye. Aki hibát követ el, keményen megbüntetik vagy megvetik. Ha valaki például lop, de nem bukik le, semmi baj. Ha pedig lebukik, nem az a baj, hogy bűnt követett el, hanem az, hogy pancser volt, amiért lebukott. Az igazság és az erkölcs helyére a jog és a törvényesség került.

Másrészt talán azért, mert gyerekkorában és később sem volt emléke arról, hogy neki megbocsátották a hibáit. És Istent is, mint szigorú, a bűnt éberén figyelő és el nem felejtő ítélőbíró mutatták be neki. Nagyon fontos, hogy gyerekeinknek legyen tapasztalatuk arról, ha hibáztak és ha büntetést kaptak is, minden rendben van újra, tiszta lappal lehet megint kezdeni.

Továbbá azért, mert a mai ember büszke. Azt gondoljuk, tökéletesnek, mindig jónak, ügyesnek, szellemesnek, tájékozottnak stb. kellene lennünk. Ebben van valami gőg, büszkeség. Amikor Isten látja ezt, valószínűleg mosolyog rajtunk. Látja törekvéseinket, azt, hogy minél tökéletesebbek akarunk lenni, hogy követelményeket állítunk magunk elé, és még meg is magyarázzuk magunknak, hogy csak így tetszem Istennek, mert Isten csak a tökéleteseket szereti. Persze ez nem így van. János evangélista azt írja: „Ha szívünk vádol valamivel, Isten fölötte áll a szívünknek, Ő mindent tud.” (1Jn 3,20) A büszkeség megakadályozza, hogy elfogadjuk az irgalmas Istent, aki azt mondja: „Gyere, szeretlek!” Isten a szeretetét ajándékozza nekem, és ezt én nem érdemeltem meg, de a Jóisten jóságos, irgalmas és nagyszívű. Példát ad az újrakezdéshez, az irgalmasság és a szeretet gyakorlásához.

Vajon megértjük a Jóistent, amikor azt mondja: gyere, szeretlek!? Tudjuk-e, mit kell tennünk ahhoz, hogy a Jóisten szeretetét be tudjuk fogadni?

Az első dolog, hogy bevalljuk magunknak a saját bűnösségünket. Azt mondjuk: „Ez és ez rossz volt az életemben! Ilyen vagyok.” Ezt odavisszük a Jóisten elé.

A második fontos folyamat pedig az, hogy megengedjük a társunknak, hogy gyöngének lásson bennünket. Megéljük a társunk irgalmát, ami leér a lelkünk mélyébe. Így leszünk felkészítve a Jóisten irgalmára, Isten irgalmának elfogadására.

Hogy is néz ez ki? A te gyöngéségre válasz az én szeretetem! Ha a férjem hazarohan, mert itthon felejtett egy iratot, és sáros lábbal vágat a szobába, végig a lakáson, nem biztos, hogy azt tudom mondani: szeretlek. Vagy ha hazajön éhesen, és nincs vacsora, mert néztem a sorozatot a tv-ben, nem biztos, hogy azt tudja mondani: szeretlek. Ha aztán este összeülünk, és vissza-

emlékezünk a napra, beszélhetünk gyöngeségeinkről is, amivel nehéz perceket okoztunk egymásnak, csak arra kell ügyelnünk, hogy sohasem a bűnösségünk legyen a végső gondolat. Nagyon felszabadító tudni, nem azért szeret a társam, mert valamiben jó vagyok, mert jó az alakom, mert szépen tudok énekelni, mert okos vagyok..., hanem azért, mert az övé vagyok. Mert idővel az alakom is veszít a vonzásából, a hangom is megkophat, ha megöregszem, szenilissé válhatok, és mindez nem változtat azon, hogy társam szívében van az én otthonom. Olyan otthon ez, ahol nincsenek feltételek, nem kell feltétlenül teljesítenem, hogy kiérdemeljem a szeretetét, lehetek kicsi és gyöngé. Pont a kicsiségünk és a gyöngeségünk lehetőség arra, hogy Istennel találkozassunk, és megismerjük, elfogadjuk az Ő feltétel nélküli szeretetét. Hiszen az Isten nem a kicsiségünk ellenére, hanem éppen ezért szeret minket.

Ha azt mondja a társam, tudom, hogy képtelen vagy rendet tartani, az időpontokat betartani, és mindenhonnan elkésünk miattad, tudom, hogy ilyen vagy, de én a hibáiddal együtt szeretlek, akkor azt is el fogom hinni, hogy Isten irgalmas hozzám.

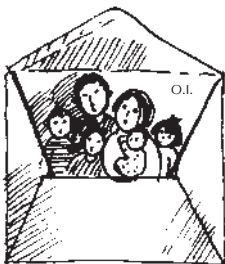
Ismerjük a keresztyén családeshozzáményt, tudjuk, hogyan kellene él-

nünk napról napra. De nem sikerül! Vannak, akik lejjebb rakják a mércét. Ma ez a gyakoribb út, de ez nem segít. Mi az, ami feloldhatja számunkra, keresztyének számára ezt a feszültséget, hogy ismerjük az eszményt, de nem tudjuk megvalósítani?

Mit tehetünk a gyakorlatban? Azt mondom a Jóistennek: látod, ma sem sikerült kedvesen és örömmel köszöntenem a társam, amikor a munkából hazaért. Megint hagyta, hogy a körülmények hatása tönkregyete a találkozás örömét. A magyarázkodás, az önigazolás, a kibúváskeresés nem visz előbbre, hanem az, ha tudjuk mondani: ilyen vagyok, Atyám! Ekkor Isten a szeretetét ajándékozza nekem. Persze, nem érdem alapján, mert ezt nem érdemelhetem meg. Ezt tudom. Az étellemmel adok választ. Ha a Jóisten olyan jóságos, irgalmas, nagyszívű, hát én is ilyen leszek. Nem vonjuk egymást a kánpadra, hanem azt mondjuk: „Mebántottál, de szeretlek. Kezdjük el újra. Legyünk megint jóban egymással.” Ilyenkor átélem a társam irgalmát, és lassan azt is elhiszem, hogy a Jóisten tényleg mindig irgalmas hozzám.

*Aki megkönyörül másón,
az magával tesz jót; a saját
húsába vág, aki irgalmatlan.*

(Péld 11,17)

Tanít a kislányunk

A konyhaablakból figyeltem hároméves kislányunkat, ahogy éppen totyogó kistestvérével a teraszon játszottak. A nagyobb homokpogácsákat „sütött”, miközben megható gondossággal mutogatta a kicsinek, hogyan öntheti ki ő is a formából a süteményt. A kicsi viszont megátalkodott képpel rombolta szét kezeivel az elkészült alkotásokat. A nagy türelmesen viselte, újra és újra elmagyarázta neki, nem szabad elrontania... Feszülten néztem, mi történik. A kicsi egyre pimaszabbul rombolt, míg végül a nagyobbak elege lett, felemelte a kezét, mindjárt megüti (gondoltam), de hároméves „nagy lányom” keze hirtelen megállt a levegőben, mintha láthatatlan erő tartotta volna vissza. Alig akartam hinni a szememnek. Ennek a kicsi gyereknek volt akkora akaraterője, hogy meg tudta állni, hogy ne üsse meg testvérét. Hátról felkapta kistestvérét, arrébb vitte.

Könnybe lábadt a szemem és elszégyelltem magam, hogy én, a felnőtt sokszor nem tudok uralkodni indulataimon. Tanultam a gyermekünktől, és remélem, soha nem fogom elfelejteni.

Aki háziszentéllyel él, meredek úton jár

I. felvonás: Baleset, mint emlékeztető oltás

Nagypénteken autóbalesetet szenvedtünk, egy pillanatra elaludtam a volánnál. Emberi szemmel nézve teljes bizonytalanságban éreztük magunkat, hiszen az autó totálkáros lett, a gyerekek kórházba kerültek. Azonban mégsem a kétségbeesés volt az alapérzésünk, hanem a hála azért, hogy élünk.

Másik alapérzésünk az volt, hogy keressük, a Jóisten miért engedte, hogy így történjék. A bizonytalanság nem Istentől vezetett el minket, és ezt nagyon-nagyon megéltük abban az időszakban, hanem inkább Isten felé. Megnyitott egy olyan kaput, ahol mi már nem a saját erőnkre támaszkodtunk, hiszen emberi szemmel nézve minden összeomlott, hanem megtapasztalhattuk azt, hogy Isten hogyan tölti be azt a hatalmas űrt, ami bennünk tátongott. Ebben az időszakban sokat ücsörögtünk a háziszentélyben, sokat beszélgettünk a Szűzanyával.

Érzékeltem Isten irgalmát, amely számomra olyan volt, mint egy oltás. Így szólt: „Érzékeld, hogy irgalmas vagyok hozzád, és te is légy irgalmas másokhoz.” Azt szoktuk mondani, hogy oltás után emlékeztető oltást kap valaki. Nos, ez a baleset emlékeztető oltás volt számomra.

II. felvonás:

Rajzszeg és szemüveg, mint Isten pedagógiájának eszközei

Ebben az időszakban a legnagyobb lányunk fölidadegésített. Az ember azt gondolná egy tizennégy éves lányról, hogy már nem hisztizik, de kéthónapos mankózás után bizonyára ő is nagyon nehéz lelkiállapotban volt, és nagyon fölidadegésített bennünket. Este volt már. Az ember a belső ingerültséget magában egy kicsit dédelgeti... Úgy is lehetne mondani, hogy hergeli magát. Beementem a szobájába és én is elkezdtem vele veszekedni, és

mindig az asztalra szoktam csapni, amikor ideges vagyok. Ekkor is ezt tettem, de két dolog volt az asztalon, egy rajzszeg a hegyével fölfelé, a másik meg a szemüvege. A szemüveg tönkrement, a tű pedig teljesen beleállt a kezembe. Ezen még jobban felhergelődtem, s kifejtettem lányomnak, hogy miatta történt mindez, s a helye elmérgesedhet... stb.

Másnap reggel aztán nagylányunk lejött a szobájából, kezében tartva ösztört szemüvegét. Csendes szomorúsággal mutatta: „Nézd, ez tegnap este történt.” Már éppen akartam valamit válaszolni (Tegnap este is ezt csinálta, és ma reggel is ezzel kezdi, hát ez tragédia!), amikor folytatta: „Papa, te ugye hisztiztél tegnap, hogy kezedbe állt a tű és lehet, hogy a helye elmérgesedhet stb. Én egyszer sem mondtam neked, hogy meg is halhattam volna az autóbalesetnél.”

Lecsillapodván megértettem, hogy a Jóisten ezt üzeni: „Figyelj, neked ez a baleset se volt elég? Még kell sok-sok ilyen üzenet a számodra, hogy légy irgalmas, légy türelmes, megértő a gyermekeddel szemben?” Ezek azok a nagy figyelmeztetések, amikor az ember talán föleszmél, hogy bizony az alázat komoly dolog. És Isten irgalma még komolyabb dolog. És ez ügyben a hétköznapjainkon is érdemes valamit alakítani, hiszen a tökéletesség léghőre „kemény” léghőre. Sokkal kellemesebb egy olyan léghőre, ahol megengedjük egymásnak, hogy bűnösök legyünk, megengedjük, hogy hibázhassunk.

A mai apáknak ismét Isten atyaságából kellene meríteniük jószágot, irgalmat, szeretetet és megbízhatóságot. Apának lenni annyit jelent, mint jelen lenni a gyermekek számára, a hitüket nem kiábrándítani, a családot megóvni és lehetővé tenni a gyermekeknek a gyermekléte. Minden földi apa a gyermekei számára Isten képmása, „Akitől kapta minden atyaság a nevét az égben és a földön”.

Kentenich atya

Mindennapra öröm

Egyszer azt a penitenciát kaptam, hogy minden nap szerezzek örömet valakinek. Én akkor azt mondtam, hogy ez egyszerű, de rádöbbsentem, hogy ezzel igencsak megfogott az atya. Mert tudatosan minden nap azzal a szándékkal kelek fel, hogy én most valakinek örömet szeretnék szerezni. Először is kell, hogy hozzáférhető legyen, tehát ne egy kalickába zárt sündisznóval álljak szemben, aztán kell az, hogy saját magamat is szórakoztasson a dolog. Mert minden nap adni egy almát a szomszéd néninek szép dolog, de egy idő után nem fogja érteni, hogy miről van szó. Találékonyak kell lennünk. Hihetetlenül nehéz penitencia volt, igen hamar visszamentem ezután, megtudni, hogyan lehetne ezt szépíteni. Sokat beszélgettünk erről, aztán az atya azt mondta, ha jól csinálja az ember, akkor ez valahol az életünk célja. Örömet szerezni másnak, örömet szerezni a Jóistennek az életünkkel, örömet szerezni a társunknak.

A Szűzanya segítségével leszállunk a magas lóról

Minden reggel úgy ébredünk, talán mindnyájan, hogy ma aztán türelmesek leszünk, és amikor a kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc gyerek annyi-annyi helyről egyszerre üvölt és mond valamit, mindegyik szeretne valamit, hát gyakran beletörik a bicskánk. És újra meg újra átéljük gyarlóságunkat, kicsiségünket, és azt, hogy tehetetlenek vagyunk, akarjuk a jót és nem sikerül.

Igen, ilyen vagyok, igen, bűnös vagyok. Nem tudom megtartani azt, hogy hetente egyszer beszélgetek a házastársammal, nem tudom megtarta-

ni azt, hogy a gyerekekkel mindig türelmes legyek, bizony azt sem tudom megtartani, hogy a családban mindig jó légkört teremtsék, bizony előfordul, hogy másokat megszóllok. Ez mind helytelen, tudom, hogy ilyen vagyok, Istenem, eléd helyezem magam. Ez van, tégy, amit jónak látsz.

Ha hibázunk, kilubickolhatjuk magunkat, elsüllyedve érezhetjük magunkat saját nyomorúságunk, gyarlóságunk tengerében, de hál' Istennek ott nem süllyedünk el, mert van egy nálunk nagyobb létező, aki irgalmas, aki úgy teremtett minket, hogy rettenetesen szeret, jobban, mint gondolnánk. És az ő irgalmassága határtalan. Ha leszállunk a magas lóról, elismerjük, hogy hibáztunk, odamehetünk a Szűzanyához. Ő itt a földön élt, pontosan tudja, min megyünk keresztül, és mint hüppögő, maszatos, orrát törülő, szemlesütött gyereket, a mennyei Atyához vezet. Éppen úgy, mint édesanyánk, aki hányszor mentetett minket édesapánk előtt. Így elmerülhetünk Isten irgalmasságának a tengerében. A bűnbánat a csatorna a két tenger (saját gyarlóságunk tengere és Isten irgalmasságának tengere) között, ezen tudunk átúszni.

Önerőnkből soha nem tudunk tökéletesek lenni, és a Jóisten nem is várja ezt el tőlünk. Ő annak örül, ha olyanok vagyunk, mint a gyerekek, akik járnak tanulnak és minduntalan a fenekükre esnek, akiket nem az érdekli, hogy megütötték magukat, hanem egyszerűen felállnak, újra mennek tovább. Ilyen egyszerű, ha kicsiségünk, gyarlóságunk gyermeki lelkületet eredményez. Nem az az érdekes, ami volt, hanem az az érdekes Isten szemében, hogy álljunk fel, és menjünk tovább.

Egész kicsi a gyerek, és már elkezdhetjük, hogy erre neveljük őket. Óvodából hozták haza gyerekeink azt a kicsi módszert, hogy bizony mindenki hibázhat, és akkor nincs semmi probléma, nyújtjuk a kisujjunkt, és akkor elmondjuk szépen a két összefűzött kisujjal a mondókánkat: „Béke, béke, barátság, összevesznünk szamárság!” Ez egy aranyos mondóka, de mire felnövünk, elfeledjük ám ezt, addigra mindenki tökéletes már!

Mintha a saját anyám lennék

Az Oázis előző számában a Penitencia c. írás gondolkoztatott el, és különösen az a mondat: „Csak az tud irgalmas lenni másokhoz, aki magához is az.” Gyerekkoromban meglehetősen szigorúan neveltek, ha hibáztam, keményen megbüntettek. Úgy éreztem, szinte semmit sem tudok jól csinálni. Sokszor most is ezt gondolom magamról: Az ismerőseim, barátnőim

mennyivel jobban, könnyebben boldogulnak, ügyesebbek, jobban be tudják osztani az idejüket, türelmesebbek, mint én. Egy feszültséget, görcsöt érzek a szívemben. Édesanyám néhány évvel ezelőtt meghalt, de mintha mindig itt lenne. Lelkiismeretem az ő szavait ismételgeti, úgy dorgálom magam, mintha a saját anyám lennék. Egy „muszáj”-hang elégedetlenkedik belül: „Korábban kellett volna kelned, akkor nem kapkodnál iskola előtt a gyerekekkel. Hogy néz ki a lakásod, nagyobb rendet kellene tartanod. Már megint elrontottad, elfelejtetted... stb.” És a gyerekeimhez sem tudok irgalmas lenni. A feszültség, ami bennem van, rájuk is ráragad, elégedetlen vagyok velük és ennek hangot is adok. És akkor majd ők is olyan szülők lesznek, mint én?! Ez az ördögi kör folytatódik?! Ezt nem lehet leállítani?!

Gondoltam, kipróbálom, amit az említett írásban az atya javasolt penitenciaképp. Egy fél órát én is azt teszek, ami jól esik, többnyire olvasok. Erre a kis időre próbálom elhallgattatni ezt a „muszáj lenne” hangot. Hát, ez a legnehezebb, mindig megszólal, sürgetően és parancsolóan. Helyette azt mondom: „Azt szeretném, nekem az lenne jó...” Boldogan mondom, hogy sokkal, sokkal jobban érzem magam, bár a kis belső zsarnokkal, aki a szívemben van, és mindig zsémbel velem, sokat harcolok. Ismeretlenül is köszönet a cikk írójának és az atyának.

*Van, aki ellankad és segítségre szorul, erőben szegény,
gyengeségben gazdag, de az Úrnak irgalommal tekint rá a szeme,
és ki is emeli nyomorúságából. (Sir 11,12)*

Lecke

Hogyan is értethetnénk meg kamasz gyermekeinkkel az irgalmasság lényegét, értelmét? Ez a korosztály egyáltalán nem vevő a felnőttek lelki fröccseire. Még a bibliai hegyi beszédből is hatástalanul idéznénk Jézus szavait: „Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak...” (Mt 5,7)

Viszont ennek a gondolatnak a gyakorlati megvalósulásával valószínű minden tizenéves találkozik. Ilyenkor a Gondviselés siet a segítségünkre.

Így éreztünk mi is, amikor lányunk egyik este elmesélte a vele történt esetet:

Beküldték az udvarról testnevelés órán a szertárba egy labdáért, ami elég nehezen elérhető helyen, magasan volt felakasztva. A szertár másik aj-

taja a tornaterem felé nyitva volt, így az ott edzést tartó idősebb osztály végignézhette lányunk küszködését a labda levarázslásáért. Persze az önbizalommal teli ifjú titánok egyike sem merte vállalni a lovagias segítést, hiszen az „égő” lett volna a többiek előtt.

Egy rossz lépés, és lányunk leesett a labdával együtt. Ennek persze kaján röhögés volt a következménye. Az edzést vezető tanár sem állt a helyzet magaslatán, mert odavetette: „Máskor ne te gyere a labdáért, mert életveszélyes vagy...”

– Hát ez tényleg pocskék érzés lehetett Neked, kislányom, de valamire mégis jó ez az eset! – mondtam.

– ???

– Gondolj arra, Te hogy cselekedtél volna a helyükben, vajon meg tudtad volna állni gúnyolódás és poénkodás nélkül? Te tudtál volna irgalmas lenni?

Olyan jó érzés volt, hogy a lányunk azt válaszolta:

– Pont én is erre gondoltam, Anya!

Irgalmasan büntetni

Egy barátnőm, aki egy kisgyermeket fogadott örökbe, mesélte a következő történetet:

Olyan tehetetlennek éreztem magam! A kisfiú, nem sokkal azután, hogy hozzánk került, ollóval belevágott a szoknyámba, széttépkedte a családi fényképeket, szinte kereste az alkalmat, hogy rosszaságot tegyen, és kihívóan, összeszorított szemmel nézett rám, vajon mit teszek vele ezután. Mintha tudta volna, mivel okoz nekem nagy fájdalmat, újra és újra próbára tette a türelmemet. Sokszor bármit mondtam, látszólag nem hatott rá, a szép szót meg se hallotta. Néha úgy éreztem, csak a pofonok segítenek, meg kell ütnöm, hogy figyeljen rám. Persze tudtam, hogy veréssel csak pillanatnyi sikert érhetek el, a szívében annyi fájdalom van, amit ki kellene szeretgetni belőle.

Mélyen megsajnáltam ezt a kisgyereket: Istenem, mi mindenben mehetett keresztül! Hányszor megbánhatták, ütlegették, megalázták, sohasem érezhette magát biztonságban. És a haragot felváltotta bennem a részvét, az együttérzés. Amikor valami rosszat csinált, pl. széttépte a könyvet, amit olvastam, már nem éreztem haragot, inkább őszinte szánalmat, melléguggoltam, megfogtam a kezét, és valami ilyet mondtam: „Nem tépheted szét a könyvem. Sajnálom, hogy nem tudom többet olvasni. De tudom, most ne-

héz neked. Itt vagy nálunk, és nem tudod elhinni, hogy mi nem viszünk vissza téged. Nagyon örülök, hogy a gyermekünk lettél és szerethetünk téged. Te is örülsz annak, hogy nálunk vagy?” Ekkor az eddig ökölbe szorított kis keze kiengedett, megfogta az enyémet és bólintott.

A kisfiú továbbra is nagyon sok rosszaságot csinált. Egyetlen módon tudtam haragomat legyőzni, két erősebb, mélyebb érzés segítségével: a részvétellel és az irgalommal. Az igazi szánalom kioltja a harag tüzét, és egész szívünkkel, agyunkkal kutatjuk, mivel segíthetnénk neki, hogy tudjon, akarjon jó lenni. A vágy, hogy segítsünk, olyan erős, hogy eszünkbe juttatja, mit kell tennünk. A kisfiú szép lassan elfogadta a családjában kialakult szabályokat, és mára többnyire kedves, kiegyensúlyozott gyerek.

Általa tanultam meg saját gyermekeim nevelhetlenségét, szófogadatlan-ságát is kezelni. Amikor ilyen esetben feltődül bennem a harag, úgy kezelem, mint egy veszélyre figyelmeztető piros lámpát, ami jelzi, hogy álljak le. Próbálok megkeresni az okát, mi válthatta ki belőle az engedetlenséget: a kicsinél az esetleg elveszített cumi, a bilire szoktatás, a másíknál óvodai veszekedés, a nagyobbaknál nehéz nap az iskolában, vagy nem jutott rá idő stb. Ha az együttérzés felül tud kerekedni bennem, ami persze sokszor nem sikerül, könnyebben megtalálom a módját, mivel lehet jóvá tenni a hibát, vagy hogyan büntessem, hogy a büntetés valódi célját betöltse, hogy segítsen neki jónak lenni, jót tenni.

Felélesztett irgalmas szeretet

Az egyik családban kisbaba született. Szépen előkészített, kiválogatott babaholmi várt két szatyorban, hogy az ifjú apa hazavigye. Az apuka két szatyorral szállt föl a villamosra, le azonban csak egyel: éppen azt, amelyikben a „kiemelt”, ünneplős ruhácskák lapultak, a villamoson felejtette. Aztán el kellett utaznia.

Másnap a fiatal anya hazamehetett a kisbabával a kórházból. Különböző körülmények folytán villamossal, átszállással, hátán nagyobb, karján kisebb hátizsákkal vitte haza gyermeküket. Beindult az otthoni élet, hamar-

*Az ember csak atyjafiához irgalmas, de az Úr irgalma
mindenkit átölel. Rendreutasít, fenyít és oktat,
aztán hazavezet, mint pásztor a nyáját. (Sir 18,13)*

san észrevette, hogy hiányzik a babaholmi egy része. Érdeklődött a villamos két végállomásán, s azt a hírt kapta, hogy nem adták le a keresett holmit. Tudomásul kellett vennie, hogy egyszer s mindenkorra le kell mondanunk róla.

Amikor a férjével telefonon beszélt, érezte annak hangján, mennyire bántja, hogy figyelmetlen volt. Az asszony így reagált rá: „Figyelj, hiszen az csak tárgy, a gyerekünk nem vészett el!”

EGYEBEK: AMI MÉG TÖRTÉNT VELÜNK...

Nemcsak egymás mellett, hanem együtt...

Két férfi – egy munkahely. Kollégák már évek óta. Egymás mellett, közös témákon, hasonló módszerrel dolgoznak.

Két asszony – egy élethelyzet. Otthon tevékenykednek, picit még a legkisebb gyerek. Böven van tennivaló, és mindig ugyanaz.

Két házaspár – egy város. A legrégebbi és a második legrégebbi templom, ahova járnak, ötszáz lépésnyire sincs egymástól. Időnként, ha úgy adódik, a ferences Szent Erzsébet plébániáról „elkalandoznak” a domonkosokhoz, más alkalommal meg fordítva: a Szent Mártonba járók csábulnak el Szent Erzsébethez. Mint például most is. Túlontúl közel voltak egymáshoz, hogyszem szó nélkül hagyhatták volna: egy ismerős házaspár érkezik előadást tartani, biztos, hogy értékes mondanivalójuk van. Gyertek, hallgassátok ti is!

Az előadás után sok minden kiderül. A messziről jött előadó házaspár „földije” az egyik itteninek. Milyen kicsi a világ! Aztán a meghívott házaspár azt a gondolatot emelte ki az előadásból, hogy „a család számára fontos a közösség, mert segíthet a terhek hordozásában”. Bár ez a mondat teljesen hangsúlytalan volt, csak utalásként szerepelt az előadásban, mégis számukra a legfontosabb üzenet lett, kifejezte vágyukat.

Az előadók megéreztek ezt, és megbeszélés után odamentek a házaspárhoz. Megtudták, hogy távoli városból kerültek ide, barátkozni nem sok lehetőségük volt, és erősen vágyódnak egy közösségbe (főleg azért is, mert házasságkötésük előtt nagyon aktívak voltak a „köziben”). Majd biztatták a szervező házaspárt, hogy keressék velük a kapcsolatot. Ők ezt meg is tették, felkeresték a családot, akik ezt a találkozást már régóta várták. Így egy kis közösségbe kerültek, ez megnyugvást, erőt és biztatást adott nekik a hétköznapi munkához.

A történet eddig tart. Azonban rádöbrentett valamire: A Jóisten a másik emberen keresztül is szólhat hozzánk. Milyen rutinosan tudunk távolságot tartani, egészen addig, amíg egy kívülről jövő be nem bizonyítja nekünk, hogy összetartozunk. Kellenek az ilyen alkalmak, hogy kimozdítanak bennünket a hétköznapiok egymás mellett éléséből. A Családakadémia összehozott olyan embereket, akiket lelki alkatuk, elkötelezettségük, de földrajzi közelségük is erre választott ki. Számunkra ez egy „kis” figyelemztetés volt. Merjünk hívni és kapcsolatot keresni olyan házaspárokkal, akiket „látásból” már ismerünk. „Légy irgalmas hozzá, szólítsd meg!”

Szentmisék a fiútáborban

A táborok egy hete igazán szép lelki egybehangolódás. A felsősök tábora szombaton szokott kezdődni, így mindjárt másnap valamilyen módon, legtöbbször gyalog zarándokolunk a legközelebbi falu templomába misére, Jézussal találkozni. A következő hét vasárnap kezdődik, így a találkozót a helyi templom elé szervezzük, és mindjárt közösen – szervezők, résztvevők, szülők, testvérek – részt veszünk a szentmisén.

Sokáig nagy bánatom volt, hogy a zárásnál, mikor a szülők, testvérek újra jelen vannak, nem tudtunk szentmisét ünnepelni. Pedig próbálkoztunk lelkesen, de a helyi plébánosok nem szívesen mozdultak ki a falukból, egyszer pedig egy távoli, ismerős papot hívtunk, de ő meg eltévedt.

Végül a közeli szerzetesrendeket környékeztem meg, csodák csodája, sikerrel. Először 1999-ben, a Sarvally-forráshoz látogatott ki mindkét táborzárásunkra Kalliszt atya a sümegi ferences közösségből. Prédikációjában lelkesen mesélt Szent Ferenc természettel, főleg az állatokkal való kapcsolatáról. Ő a farkast is „farkas testvérnek” hívta. Hallgattuk a szavait, és közben – nem éppen ferences szellemben – csapkodtuk a szemtelen, vérünkre pályázó „szúnyog testvéreket”.

Egy évre rá a záró szentmiséinket a zirci ciszterek vállalták. Nem mesze cserkészek táboroztak, ott munkálkodtak ők is, onnan jöttek át a kért időpontban misézni.

Tavaly ismét veszélybe került ez a lassan kialakuló hagyomány. Farkasgyepű közelében nincs szerzetes közösség. Hosszas gondolkodás után a Pápakovácsi mellett lévő Attyapusztán kerestem fel a sarutlan karmelitákat. Sajnos csak a második hétre tudott eljérkezni az atya, és úgy tűnt, a nagyoknak nem lesz tábori miséjük. De a Szűzanya másként gondolta. Ked-

den délelőtt egy kis csapat jelent meg a táborunk melletti tisztáson. Kiderült, ők a tábor-előkészítők, és estére az abaligeti plébánia ifjúsági csoportja jön mellénk egy éjszakára, és a plébános is velük lesz. Egyből lecsaptunk rájuk: kihívtuk őket egy focimeccsre és felajánlottuk a közös misézés lehetőségét a szentélyünkben. Mindkettőt elfogadták. Este pedig szép találkozásunk volt előbb a focipályán, majd a szentmisén.

Tavaly a másik élményünk a kicsik kezdéséhez kapcsolódik.

Farkasgyepűn egy kicsi, a schönstatti kápolnánál alig nagyobb neogótikus stílusú szép templomcska van, Brúnó atya szokott Bakonyjákóról átjönni misét tartani. Az előző vasárnap tapasztaltuk, hogy a faluból sajnos kevesen szoktak szentmisére járni, de a mi harmincfős csapatunkkal tele lett a templom. Most sem volt másképp, pedig búcsú napja volt. Viszont mi most a szülőkkel, testvérekkel és egyéb rokonokkal sokasodva háromszor annyian lehettünk. Mikor kezdtünk beáramlani a kis templomba, láttuk, hogy a hellyel szűkében leszünk. A gyermekeket az oltár elé ültettük két sorba a szőnyegre, a nagyobbak a falnak támaszkodva körben álltak. Még így is sokan csak az előtérbe fértek be.

Brúnó atya nagyon örült. Csapatunk még a prédikációba is belekerült, példának állítva minket, akik még a nyaralásuk idején sem mulasztjuk el a vasárnapi szentmisét. A problémák a szentáldozáskor kezdődtek. Az atya megszokott mozdulatokkal vette elő a tabernákulumból a kelyhet, és ment a hívek elé osztani Krisztus testét. A falubeliek – egy pár idősebb hölgy – hamar sorra került, de a sor még hosszú volt, és nem akart fogyni, mert a padokból egyre álltak fel a szülők és a gyerekek. Egy idő múlva Brúnó atya zavarba jött, mert a kehelyben kevés volt a szentostya. A homlokán megjelentek az első izzadságcseppek. Nemsokára kis szünetet tartott, az oltárra letette a kelyhet, és sorra kettétörte a szent kenyereket, majd folytatta az áldoztatást.

De a sor csak nem akart fogyni. Mi lesz most? Az atya homloka már igen gyöngyözött. Rövid tétovázás után újabb elhatározásra jutott. A fél karikákat elkezdte még megfelezni, és ezentúl mindenki negyedet kapott. Az áldoztatás folytatódott, az atya egyre a sor végét méregette. Végül is az fogyni kezdett, és mindenki sorra került. Az atya fellélegzett. A kehelyben még maradt pár darab negyed karika.

A mise lezárása előtt még pár szót szolt hozzánk. Nagy örömmel mondta, hogy nagyon megizzadt, és hogy ebben a kis templomban ilyen még nem volt, ennyien még soha nem járultak szentáldozáshoz.

Milyen jó, hogy a mi Istenünk egy és osztható.

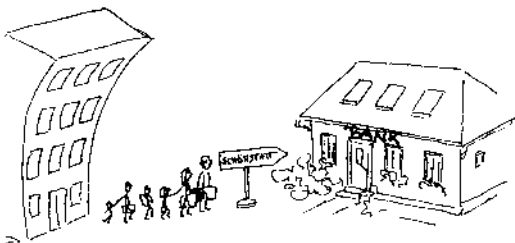

ÉLŐ HÁZISZENTÉLY

Kegyelmi tőke

Mikor kislányunkat vártuk, akkor éreztük talán legjobban át annak a súlyát – a szó szoros értelmében a súlyát, mert hat kilós volt –, hogy milyen nehéz is hordozni, és milyen nehezek is azok az utolsó, a szülés előtti napok. Valahogy az ilyen nehéz helyzetekben tudjuk leginkább átérezni azt, hogy milyen fontos, hogy ezeket a nehézségeket oda tudjuk ajándékozni. Hogy ne csak a „csatornába folyjon” ez az áldozat. Amikor nehézséget éreztünk ezzel kapcsolatban, akkor a gondokat mindig fölajánlottuk születendő gyermekünkért, hogy ő egészséges legyen. Erre meg is volt az okunk, mert volt egy rossz AFP közben. Teljesen egyértelmű volt, hogy ami nehéz, azt fölajánljuk azért, aki tulajdonképpen a nehézséget okozza. Az áldozatunkat felajánlottuk a kegyelmi tőkébe.

Mi is az a kegyelmi tőke? Alapítónk, Kentenich atya mindig megpróbálta a dolgokat megfogalmazni a kor nyelvén. Minden vállalkozáshoz kell egy nagy tőke ahhoz, hogy elkezdődhessék az üzlet, ezt valamennyien ismerjük. Így tesszük be (apportáljuk) mi is családi vállalkozásainkba az apró szenvedéseinket, nehézségeinket, kellemetlenségeinket, hogy azokból valami jó jöjjön ki. S ami számomra is nagyon fontos, hogy éppen azért az emberért lehet fölajánlani a Szűzanyán keresztül az áldozati tőkét – meg is tarthatjuk persze a tőkét, de lehet célzottan is imádkozni valakiért –, aki minkünk ezt a szenvedést, fájdalmat okozta. Szinte olyan ez, mint a szentmisen, ahogy a kenyér átváltozik Jézus testévé, itt a szenvedés átváltozik szeretetté. Hogyha megbánt a feleségem, vagy megbánt a férjem, ez egy valóságos nehézség, valóságos fájdalom, akkor ezt a szenvedésemet éppen őerre ajánlom föl. Így a szenvedés szeretetté válik, és énbennem is mindjárt szeretetté válik a sértődöttség vagy fájdalom.

A pápára figyelünk

A Messiás magának az Atyának válik jelévé, aki a szeretet. Ebben a látható jelben szemlélhetik az Atyát korunk emberei éppúgy, mint akik a régebbi korokban éltek.

Jézus leginkább életstílusával és tetteivel nyilatkoztatta ki, hogy mi módon van jelen e világban az a szeretet, amely tevékeny, amely megszólítja az embert, és tartalmazza mindazt, ami az ember emberségét jelenti.

Krisztus kinyilatkoztatja Istent, aki Atya, aki „a szeretet”, amint ezt Szent János mondja első levelében. Föltárja előttünk az „irgalomban gazdag” Istent, amint ezt Szent Pálnál olvassuk. Ez pedig nemcsak egy egyszerű tanítás, hanem olyan tényleges valóság, mely Krisztusban mutatkozik meg számunkra. Krisztus tudta, hogy szeretete és irgalma jelenvalóvá teszi az Atyát. Éppen ezért ezt tekintette küldetése, messiási feladata fő bizonyosságának: ez volt az, amit saját szavaival először a názáreti zsinagógában hirdetett, majd tanítványai és Keresztelő János küldöttei előtt megismételt.

Jézus azért tette prédikációinak is egyik fő témájává az irgalmat, hogy bemutassa a jelenvaló Istent, aki Atya, szeretet és irgalom. Elegendő emlékeznünk a tékozló fiú, az irgalmas szamaritánus, vagy a gonosz szolga példabeszédére. Gondoljunk csak a jó pásztorra, aki elmegy, hogy megkeresse az eltévedt bárányt, vagy az asszonyra, aki fölforgatja a házat, hogy megtalálja elveszett drachmáját.

Krisztus, miközben kinyilatkoztatta Isten szerető irgalmát, megkövetelte az emberektől, hogy miután Őt látták, engedjék a saját életükben is az irgalom és a szeretet által vezetett magukat.

(részletek II. János Pál pápa DIVES IN MISERICORDIA kezdetű enciklikájából, 2. rész 11-16)

Szeretteim! Szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent... (1Jn 4,7)

Nézzétek mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya, hogy Isten fiainak neveznek, és azok is vagyunk! (1Jn 3,1)

Tilman atya válaszol (a Magyar Schönstatt-mozgalom apostola)

Kérdés: A szomszéd gyerekek rossz háttal vannak kamasz fiainkra. Túl közel vagyunk egymáshoz ahhoz, hogy eltúlthatnánk tőlük.

Válasz: Ami nem jó a szomszéd gyerekek viselkedésében, keveset kritizálnám, hente legfeljebb egyszer. Ami a szomszéd fiúkban jó, megnevezném, megdicséreném.

Emellett éreztetném, hogy a szomszéd fiúnak segítségre van szüksége. Keressük a gyermekeinkkel az utat, hogyan segíthetünk neki. Nem lekicsinyelni akarjuk, hanem kutatjuk, mi az, amit mi tudnánk adni neki. És megdicséreni a saját és a szomszéd gyereket is, ha valamit jól csinált. Az igen a nevelésben erősebb, mint a nem.

Kérdés: Ha emberek között vagyok, mosolygósnak tartanak, ritkán panaszkodom. Ha egyedül vagyok, tele vagyok félelemmel, bizonytalansággal, vajon jól teszem-e dolgomat, hiszen sok családban jobban mennek a dolgok, mint nálunk.

Válasz: Sok emberrel van ez így. Azt hiszem, a Szűzanya van emögött. Ő olyan, mint minden anya, szereti, ha szükségünk van rá. Mellette átérezzük gyengeségünket, erőtlenségünket. Fontos erről beszélni a Szűzanyával, vele szoros kapcsolatban lenni, és hinni, hogy Ő erőt ad, és hinni, hogy Ő így is elfogad. A gyengeségünket a kegyelmi tőkébe ajándékozzuk. Ez a bizonytalanság lassan szűnik meg. Ahogy nő a hit, úgy csökken a félelem.

Emilie nővér élete csúcán ezt mondja: „Noha tudatában vagyok silányságomnak, de mindig számítok Isten könyörületes szeretetére.” A szívünk megnyugszik, a lelkünk feszültsége enged, ha megengedjük magunknak, hogy ne legyünk mindig tökéletesek. Nem Isten teszi ránk a nyomást. Ő szeret minket a gyengeségeinkkel együtt. Mi magunk helyezzük magunkat nyomás alá.

M. Nurit Stosiek – M. Kornelia Fischer: Belső megnyugvás 28., 30. o.

GYEREKNÖVELDE

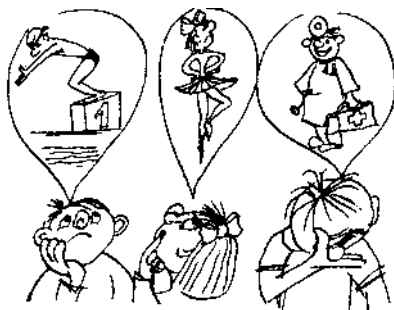
„Érettségi bizonyítvány”

*Közelségre vágytam, cumit kaptam,
szülőkre vágytam, játékot kaptam,
beszélgetni vágytam, tévéműsört
kaptam,
tanulni vágytam, bizonyítványt
kaptam,
szabadságra vágytam, parancsokat
kaptam,
gondolkodni vágytam, ismereteket
kaptam,
áttekintésre vágytam, betekintést
kaptam,
szeretetre vágytam, erkölcsant
kaptam,
hivatásra vágytam, állást kaptam,
boldogságra vágytam, pénzt kaptam,
függetlenségre vágytam, kocsit kaptam,
értelmes életre vágytam, karriert
kaptam,
reménységre vágytam, szorongást
kaptam,
változtatni vágytam, sajnálkozást
kaptam,
élni akartam...*

(ismeretlen szerző)

Javában zajlanak az érettségik, felvételik, izgulnak gyermekeink és izgulunk mi is, hogyan sikerül helytállniuk.

Teljesítmény-centrikus világban élünk, és fontosnak tartjuk, hogy gyermekünk is majdan minél jobb

helyet foglaljon el a társadalmi ranglétrán, esetleg jobbat, mint mi. Vigye többre, vagy legalább annyira, mint mi, a szülei. Ez lehet anyagi felemelkedés vagy szakmai karrier, sport- vagy zenei, művészeti siker. De vajon azt is ugyanilyen fontosnak tartjuk-e, hogy megtalálják helyüket a világban, hogy boldog, elégedett emberek legyenek? Talán úgy gondoljuk, mi tudjuk, mi teszi majd őket boldoggá, milyen emberré kellene válniuk, de vajon mi jól gondoljuk-e? Saját vágyainkat, elképzeléseinket akarjuk-e megvalósulni látni, vagy engedjük, hogy Isten vágya, elképzelése valósuljon meg? És akkor mi van, ha nem tudják eldönteni: „Mi leszek, ha nagy leszek?” Vagy ha szerintünk nem jól választanak?

Isten pedagógiája a szabadság pedagógiája, és Schönstatt pedagógiája is a szabadság pedagógiája.

Kaptunk jó néhány évet arra, hogy formáljuk, alakítsuk „csemeténket”. Most, hogy már szinte felnőttek, láthatjuk, nevelésünk, példamutatásunk milyen gyümölcsöt hozott. Ilyenkor mi is vizsgálunk „szülő-ségből”, és esetleg irgalmasságból is, hogy komolyan gondoljuk-e, éljük-e, hogy annyira szeretjük gyermekünket, hogy szabad neki akár rosszul döntenie, határozatlannak lennie, sikertelennek lennie, és mi akkor is, továbbra is támogatjuk, segítjük, melléállunk. Persze az irgalmasság nem jelent tétlenséget, hogy ráhagyunk mindent és semmittevésben hagyjuk őket, hanem segíthetünk, hogy az esetleg nyert időt jól felhasználják. Persze ilyenkor nekünk is szabad szenvedni, hogy a dolgok másképp alakulnak, mint ahogy mi szeretnénk.

Mint ahogy szenvedtek azok a szülők is, akiknek a gimnazista lánya a harmadik osztály befejezése után bejelentette, hogy nem megy vissza az iskolába. Az édesanyja azt mondta, ilyen nincs, a kötelességet teljesíteni kell. Végig kell csinálni, amit elkezdett. A lány elmondta indokait, és az apának az volt az első gondolata, hátha igaza van a lányának. Sok vita és álmatlan éjszaka után úgy döntöttek, maradjon itthon. Időt adtak neki, míg eldönti, hogyan tovább. A bizalom segített. Egy év múlva levelezőn befejezte a

gimnáziumot, aztán főiskolára ment, kiválóan diplomázott. És most, mint három gyermek édesanyja, az életben is kiválóan megállja a helyét. Az apja irgalma, szeretete, bizalma meghozta gyümölcsét ennek a lánynak az életében.

Jó lenne, ha a sok ismeret mellett, amellyel megtöltik gyermekeink fejét, mi is meg tudnánk adni számukra a szülői irgalmasság ismeretét, mely az irgalmas Istenhez vezet el őket. Ez az ismeret sohasem évül el, egész életükben táplálkozhatnak belőle.

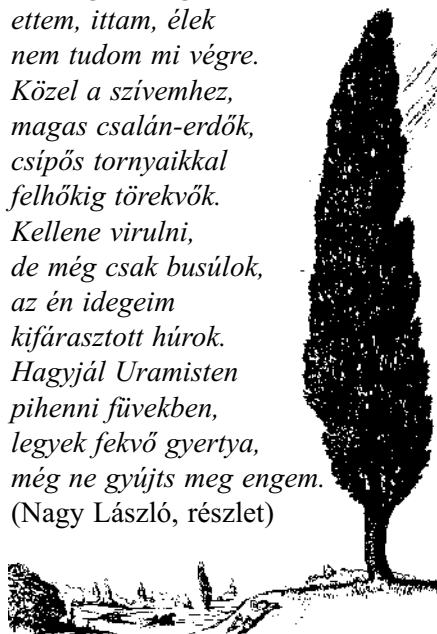
Húsz évet betöltve

*Most fekszem a fűben,
diákságnak vége,
ettem, ittam, élek
nem tudom mi végre.*

*Közel a szívemhez,
magas csalán-erdők,
csípős tornyaikkal
felhőhöz törekvők.*

*Kellene virulni,
de még csak busúlok,
az én idegeim
kifárasztott húrok.
Hagyjál Uramisten
pihenni fűvekben,
legyek fekvő gyertya,
még ne gyűjts meg engem.*

(Nagy László, részlet)

Ű ŐSZIDŐ Ű

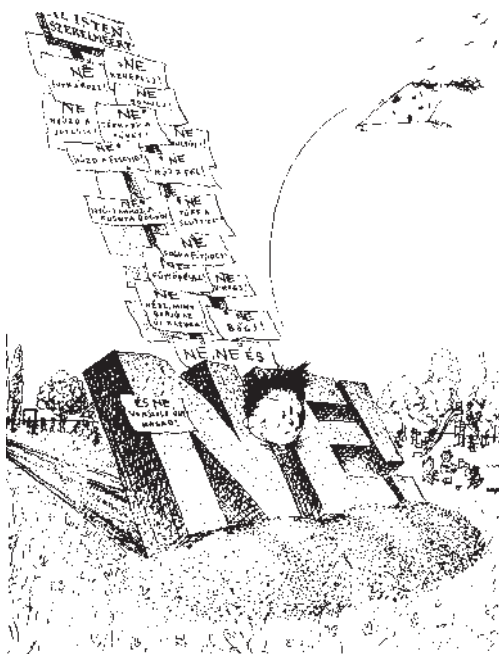
A szavainkkal is megüthetjük gyermekeinket

Azt mondják, az öregek régi dolgokra emlékeznek a legjobban. Én is felfedezem ezt magamon. Amikor megkértek, hogy írjak saját élményemről, gyakran visszatérő fájó emlékem jutott eszembe: Csípőficammal születtem, és hiába feküdtem sokáig gipszágyban, kicsit bicegős a járásom. Különösebben nem zavart a mozgásomban, szaladni is tudtam, csak kicsit lassabban, mint a többiek. Ami viszont zavart, hogy a gyerekek nap mint nap csúfoltak ezért: csámpás Böskének gúnyoltak, kis rigmusokat találtak ki, amelyek kimondhatatlanul megsebeztek.

Akkor megtanultam, megfogadtam, hogy én soha nem csúflok ki senkit. Vigyáztam arra, hogy ezt a gyermekeimmel se tegyem meg, ne használjak ilyen megjegyzéseket, hogy anyámasszony katonája, síró-pityogó, Lenke-Lenke ügyetlenke, ami abban az időben divat volt, vagy ne hozzam őket megalázó helyzetbe, ne beszéljünk szándékosan úgy, hogy ők ne értsék meg:

az akkor gyakori „Nicht vor dem Kind” kifejezést sem engedtem családunkban használni.

Azért írtam ezt le, mert az utóbbi időben többször besegíttek a lányomnak, vigyázok a lakótelepi játszótéren az unokáimra, amíg ő a házimunkát végzi, és ott gyakran hallom, hogy az anyukák, sokszor még kislányom barátnői is, a saját gyerekekük füle hallatára megjegyzéseket tesznek. „Szörnyű ez a gyerek, már alig bírom elviselni!” „Hál’ Istennek, mindjárt kezdődik az ovi, lesz egy kis nyugtom.” „Az én gyerekem lusta, rendetlen, trehány, agresszív...” És sorolják a jelzőket.

A gyerekek hallják, hogyan beszél, mit gondol róluk az anyjuk, akik ezzel valóságos szívfájdalmat, szomorúságot okoznak a gyerekeknek. Szerintem nem gondolnak bele, hogy a látszólag elfoglalt gyerekek mindent hallanak, és még inkább olyanokká válnak, mint amilyenek mondják őket. Az addig eljátszó gyerekek hirtelen felpattannak, és beletoppantanak a pocsolójába, elhajítják a másik játékát, kistestvérüket megütik vagy más rosszszaságot csinálnak, és anyjuk mondhatja: „Látod, tényleg kibírhatalan ez a gyerek.”

Én nem merek ilyenkor megszólalni, de szívesen megkérdezném, nekik vajon milyen érzés lenne, ha valaki, akit szeretnek, akiben megbíznak, hasonlóan beszélne róluk. Valószínűleg egy világ omolna össze bennük.

A szavainkkal is megüthetjük gyermekeinket, unokáinkat és mély sebet okozhatunk. Azonban a sebes térd vagy a kék folt hamarosan magától meggyógyul, de az a seb, amit a szidalmazás ejt, nem gyógyul ilyen gyorsan. A lelki töréseket nem lehet begipszelni.

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai mennyegző csodáját!)

– Mennyei Atyánk! A Szűzanya és Kantenich atya közbenjárásával kérünk téged, hogy gyógyítsd meg Csányiné Bárány Ágit, és addig is, és továbbra is erősítsd, támogasd és oltsalmazd az egész családot.

– Minden gyermeket váró anyáért. Tudják jó légkörben megélni a 9 hónapot és legyen jó a szülés.

– Kérjük, hogy erősítsd, segítsd az előadó és vezető házaspárokat, a

gyerekfoglalkoztatókat és a háttérben segítőköt a családnapokat!

– Add, hogy a családnapok gyümölcsözők legyenek számukra és a résztvevő családok számára.

– Kérjük, hogy a fiú- és a leánytáborok is jók legyenek.

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

– Mindazokért a családokért, akik házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

– Hogy legyen a magyaroknak is Schönstatt-kápolnájuk!

– Segítsd az egyik munkahelyi és anyagi gondokkal küzdő családdunkat!

– Kérünk egy beteg, kétgyermekes schönstatti családanyáért, gyógyítsd meg őt!

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

Szüleim és testvéreim nagy örömére 2002. január 5-én megszülettem. Köszönöm nekik és mindenki másnak, aki imádkozott értem és egészségemért: itt vagyok Szombathelyen egészségesen, én, KÓTA ZSIGMOND.

„Mielőtt a létbe hívtál volna, már gondoltál rám. Valójában öröktől fogva elterveztél engem. Egyszeri gondolatod vagyok, ezért egyedi és megismételhetetlen.”

(P. Tilmann Beller)

Nagy örömmel adjuk hírül, hogy 2002. május 2-án Domonkos, Benedek, Gellért, Lilla után megszületett MÁRTON nevű kisfiúnk.

Rábai Szilárd és Györgyi
Budaörs

Nagy örömmel tudatjuk, hogy 2002. május 2-án megszületett 6. gyermekünk, ANNA.

Horváth József és Marianna, valamint Tamás, Tímea, Máté, Melinda Mária, Borbála (Sümeg)

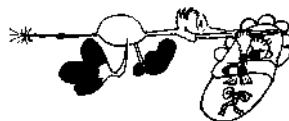
Örömmel értesítünk Benneteket, hogy 2002. május 3-án du. 1/2 3-kor megszületett ABAI ÁGNES. Súlya: 4050 g, hossza: 52 cm, vonásait illetően ő sem lóg ki a sorból. Nagyon hálás és boldog a szívünk. Köszönjük imáitokat.

Szeretettel: Zsuzsi, Tibi

Vegyes érzelmekkel tudatom, hogy május 18-án „Itt vagyok, Uram!” (1Sám 3,10) felkiáltással megszületett öcsém, SÁMUEL. Sors társi üdvözlétemet küldöm minden elsőszülöttnek:

Szabó Jakab

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

– Ti, schönstattiak, olyan sokszor mondjátok, ha valami nehéz vagy nem tudjátok megoldani, felajánljátok a kegyelmi tőkébe, hogy abból valami jó jöjjön ki. Mondd meg őszintén, te hiszel ebben? Ha neked valami rossz, honnét veszed, hogy az jó lehet valaki másnak? Esetleg annak, aki nem is ismer téged? Nem lehet, hogy csak becsapod magad, hogy valami magasabb rendű értelmet képzelsz annak, ami valójában nem létezik, hogy könnyebben elviseld a szenvedést? Egyébként le a kalappal sok hívő ember előtt, akik tényleg nem átkozódnak, szítkoznak, gyűlölködnek, irigykednek, ha betegek lesznek, ha nehéz nekik. De nem lehet, hogy önszugesztívóval tudjátok elérni, hogy beképzelitek, a szenvedésnek van értelme?

– Szerinted az energiamegmaradás törvénye önszugesztívó?

– Honnan jön ez ide?

– Az anyagi világban az energia nem vész el, ezt az iskolában is tanultuk. A szellemi és kegyelmi energiák magasabb rendűek, mint az anyagban rejlőek. Miért hinném azt, hogy a magasabb rendű energiák elvesznek, míg az anyaghoz kötöttek megmaradnak a világban?! Tudjuk, hogy a nemzetközi energiahálózatokba különböző országok erőművei táplálnak be energiát, és abból ott és annyit használnak fel, amennyi szükséges. Miért lenne önámítás, ha hisszük, hogy a kegyelmi energiáknak is van olyan emberek felletti hálózata, ahonnan kapnak azok, akiknek szüksége van rá.

Nem akarunk azokhoz tarozni, akik az imáikban oly szépen beszélnek a teljes odaadásról, de akik még a világ összes lovát összegyűjtik, hogy életük kis kocsiját ismét visszahúzzák, ha Isten az imákat komolyan véve a terve szerint kezd bánni velük. (Kentenich atya)

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Nagypapa meséli hároméves unokájának, hogy ennyi idős korában az ő lánya már miket tudott: „Képzeld, anyukád ennyi idősen az egész Öreg néne özikéjét kívülről tudta.”

– Miért, mert belülről nem tudta?

Ülünk a konyhában. Benn a szobában le van kapcsolva a villany.

– Miért van a konyhában sötét?
– kérdi Domi.

– Mert most nincs ott senki – mondom neki.

– De én odanézek!

Tésztát dagasztok, miközben néz kisfiam

– Látod, mit csinállok?

– Igen, gyujmázol.

Miséről hazafelé megszólal kisfiam: „Ma olyan jól produkált a pap bácsi!”

Bence talált egy lehullott trombitafolyondár virágot. Felvette és mutogatta: „Anyá, nézd csak, ez kezd répa lenni.”

Óvodás kislányunknak nemrégiben magyaráztuk a rokonsági fokokat. Figyelmesen hallgatta, többször elismételtette velünk, akkor

most ki kinek kicsodája. Néhány nappal később a nagyszülőket hoztuk autóval hozzánk. Kislányunk csodálkozva felkiáltott:

– Hogy férünk be ennyien az autóba?

Nem értettük kérdését, mert elég nagy járgányunk van.

– Hát, velünk jön az én nagymamám, nagypapám, apa apukája, anyukája és anya apósa és anyósa!
– válaszolta kislányunk kajánul vi-gyorogva.

Kislányunk délután sokat ugrabugrált. Hirtelen elterült a díványon és nem kelt föl, hiába hívtuk vacsorázní, meg se moccant. Már megijedtünk, hogy valami baja van. Simogatással próbáltam rábírní, hogy keljen föl. Kisvártatva kinyitotta a szemét és nagy komolyan megszólalt:

– Hát ez nem megy semmiképpen. Ledobtam az ékszíjat. Meg se moccanok addig, míg újra nem cseréliket.

Férjessel egymásra néztünk: Mikor hallhatta ezt, és kitől? Lassan eszünkbe jutott, hogy évekkal ezelőtt az autópálya szélén mondhattuk, amikor kissé csotrogány autónk nem volt hajlandó hazaszállítani minket. Mi már majdnem elfelejtettük, de elgondolkodtunk: Vajon milyen elejtett szavak kavaroghatnak a gyermeki fejekben?

CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

Az elmúlt évben február 17-én Óbudaváron, a Veszprémi egyházmegye családpasztorációjáért felelős papja, Mód Miklós devecseri plébános atya és másik két atya által bemutatott koncelebrációs szentmisével elkezdődött a schönstatti lelkiségi mozgalom által szervezett Családkadémia második évfolyama. A misét az érsek úr, Márfi Gyula atya magnószalagon elküldött buzdító szavai és főpapi áldása zárta.

Nyolc környékbeli család illetve házaspár lelkében talált visszhangra a Családkadémia elvégzésére való felhívás, így a kísérő Vértesaljai és a lelkivezető Csermák házaspárokkal együtt tíz házaspár kezdte el a munkát a Gondviselés jóvoltából.

Az ismerkedésnél kiderült, mindannyian kicsit más indítatásból vállalkoztunk a nagy feladatra, de az egyértelműen közös volt, hogy mindnyájunk érdeklődését felkeltette: módunk lesz a tanfolyamon mélyíteni és erősíteni házasságunkat, párkapcsolatunkat. Vágytunk erre, és készek voltunk ezért a célért tanulni valamit.

Szinte mottóul használjuk azt az egyik házaspár által idézett József Attila-verssort: „...engem vigyen fel a padlásra!...” Vagyis mi, férj és feleség egymást seghetjük „magasabbra”.

Úgy érzem, külön értéke a Családkadémiát végző közösségnek, hogy a résztvevők fele kb. egy évtizede él házasságban, a többiek pedig 20-30 éve együtt élő párok. Érdekesen hatunk egymásra: az idősebb házaspárok jó értelemben vett irigységgel szemlélik az egyház által támogatott lehetőségekkel élni tudó mai fiatal házasokat. Visszaemlékeznek, hogy a rendszerváltás előtti időkben milyen nehéz volt a keresztény családészményt megélni!

Nagy elhatározása a házaspároknak, hogy elsőként gyermekeiknek, azután generációjuknak igyekeznek átadni a keresztény házasság és család megélt és most már tudatosan megfogalmazott értékeit.

Az ifjabb házaspárok pedig rácsodálkoztak arra, hogy az érettebb házaspároknak már nem gondjuk az egymás „másságának” elfogadása, megértése, az egymáshoz való alkalmazkodás, illetve arra is, hogy a saját gyermekeik nevelésének beérett gyümölcseivel, tapasztalataival bölcsebben fordulhatnak unokáik felé.

A Családkadémia hallgatói 5-6 hetente találkoznak egy-egy hétvégén Óbudaváron, amikor meghallgatnak és feldolgoznak két előadást. Az előző évben így 16 féle témában kaptunk gondolatébresztő útmutatást. Kiragadva néhányat ezek közül: hallhattunk az otthon légkörének megteremtéséről, alakításáról; a családdá növekedés lépcsőfokairól, és a házaspárok egymás közti kapcsolatának fontos mozzanatairól. Így például előadást kaptunk a házastársi beszélgetésről, a szeretet fájdalmas részeinek értékke váltásáról, a testi szerelem problémáiról, a társunk elfogadásáról, vagy arról, hogyan veszekedjünk és hogyan béküljünk ki. Indítottak minket arra is, hogy megbeszéljük egymással: mit gondolunk mi, keresztények, a mai modern világról, vagy hogy miként viszonyuljunk a munkánkhoz. No és a megunhatatlan téma: a gyermeknevelés is sorra került!

Minden előadás után kaptak a házaspárok időt, hogy kettesben megbeszélhessék benyomásaikat, a témával kapcsolatos véleményüket. Fokozatosan jöttünk rá ennek az „ízére”: rádöbentünk, hogy az otthoni mindennapos verkli közben alig-alig jutunk el ilyen témákhoz; van amiről utoljára talán ismerkedésünk idején beszélgettünk! Pedig az együtt töltött éveink alatt annyi új szempontunk és meglátásunk lett, amit most jó volt megosztanunk egymással! Az elmúlt évben újra megtanultuk, hogy megosszuk egymással gondolatainkat, és ezáltal közelebb kerülhettünk egymáshoz.

Ehhez segítettek minket az előadásokba „becsempésztett” házi feladatok is: például milyen jó volt, hogy „meg kellett mondanunk” egymásnak, mit értékelünk nagyra a másikban, vagy hogy milyen otthonra is vágyunk, vagy mivel szereztünk örömet mostanában egymásnak, és mikor éreztük azt, hogy megértjük egymást?...

Voltak az előadásoknak olyan mondatai, amelyek nagyon „ránk találtak”, és szinte szólásokként épültek be a mindennapjainkba.

Senkit sem szidtak még jóvá!

A társamnak ne kelljen tökéletesnek lennie, nem gép!

Egymás örömeinek forrásai vagyunk.

Megragadó volt ez a gyermeknevelési alapszabály is:

Megkötöttség annyi, amennyi szükséges, szabadság annyi, amennyi lehetséges, lélekápolás minden mennyiségben!

Olyan nagyszerű a megfelelő élethelyzetben segítségül hívni a fentebbi gondolatokat.

Számtalan apró gyakorlati tanácsot hallhattunk, amely a mindennapi ügyeinkben segítséget jelenthet: például arról, hogy a házastársi beszélgeté-

seinket tervezzük és szervezzük meg tudatosan, és gondoskodjunk annak kellemes körülményeiről, vagy hogy találjuk meg a kibékülésünk valamilyen egyéni kifejezését, jelét!

Miután a házaspárok megbeszélték egymással a hallottakat, egy újabb közös órára gyűltünk össze, amikor megoszthattuk egymással a legkikívánkozóbb gondolatainkat. Mivel Isten akaratából olyan különbözőek vagyunk, ezért mindannyiunkat másként érintett meg egy-egy előadás, így nagyon sokat épültünk és erősödünk a többi házaspár meglátásaiból.

Ezt különösen is segítette a nyári egyhetes családakadémiai lelkipályakorlatunk, amikor a hosszabb együttlét több lehetőséget adott kötetlen, jó hangulatú beszélgetésekre.

A közös munkát és élményeket betetőzte a búcsúest, amikor a tábortűz előtt a családok kis csoportjai – természetesen gyermekeikkel együtt – egy-egy bibliai jelenetet adtak elő saját feldolgozásukban. Mindannyiunknak emlékezetes, ahogyan az egyik csapat a bűnbeesést a mai fogyasztói tömegemberrel jelenítette meg: felejthetetlen a Csermák Ádám, mint a „megkísértő”, aki a Tescóba igyekvő mai modern családnak azt sziszegi kitartóan: Fogyasssssssz! Fogyasssssssz!

Szívesen elidőztünk volna még a megszokott tanrendünkben: előadás meghallgatása, feldolgozása, megbeszélése, de a második évben egy fokkal nehezebb feladat vár a Családakadémia hallgatóira! Varga Karcsi és Erika segítségével megismerkedünk az előadások készítésének rejtelmeivel, és bizony a tanultakat ki is kell próbálnunk, valamilyen jártasságra is szert kell tennünk. Ez újszerű és persze nehéz feladat, vannak köztünk, akiknek egyáltalán nem természetes az, hogy szabadon beszéljenek mások előtt. Bizony megizzasztó, hogy valamely témáról akár csak öt percig is figyelemfelkeltően, lényegretörően, hatásosan és hitelesen beszéljünk!

Azt már megértettük, hogy a családoknak, házaspároknak úgy szabad csak beszélni, hogy szavaink választ adjanak az életükben felmerült valamely problémájukra. Fejlesztenünk kell tehát megfigyelőképességünket, amellyel ezeket a kérdéseket érzékelhetjük. Jól csak arról a témáról tudunk beszélni, amely a szívügyünk, azaz amelyet megéltünk és számunkra fontos. Össze kell vetnünk ezeket a tapasztalatainkat a Bibliában olvasottakkal, hogy megértsük, és közvetíteni tudjuk Isten üzenetét.

Ha a Családakadémián tanultakat igyekszünk gyakorolni, és imádkozunk a Gondviselő Istenhez, aki erre a feladatra meghívott minket, akkor az eredmény nem maradhat el!

SCHÖNSTATT-HÍREK

Május elsején megtörtént a Balatoni Régió első találkozója Óbudaváron. Fényképek készültek, melyek az interneten megtekinthetők.

Május 26-án vasárnap Gábor Miklós szervezésében Csobáncra kirándultunk. A kirándulásról és a régiótalálkozóról néhány kép ízelítőnek a www.schoenstatt.hu/kepek internet oldalon tekinthető meg.

Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és a minden vigasztalás Istene! (2Kor 1,3)

A Családok a Családjért Házas- és Családpedagógiai Egyesület közhasznúsági jelentése

Számviteli beszámoló: bevételek 23.042.000 Ft, kiadások: 21.790.000 Ft

Cél szerinti juttatások: Anyagi juttatásban azok a családok részesültek, melyek jogosultak voltak a szociális célú üdülési támogatásra és azt kizárólag Egyesületünk közvetítésével akarták igénybe venni. Összesen 480 személy részesült 4.800.000 Ft értékben ebben a támogatásban. A támogatás önrésszel és némi egyesületi forrással egészült ki. A bonyolítási-működési költségekre 96.000 Ft-t kaptunk, melyet saját forrásból ki kellett egészítenünk.

A költségvetési támogatás felhasználása:

Országgyűlés: 180.000 Ft működési költségre, arra is használtuk.

SzCsM: 400.000 Ft rendezvényre. Tihanyban tartottunk konferenciát az önkéntes segítő családokkal.

SzCsM: 300.000 Ft rendezvényre: 11 család egy egyhetes és három hétfévi képzésének támogatására. Felhasználtuk.

SzCsM: 738.000 Ft kiadványokra. Részben használtuk fel. A felhasználási időszak kiterjed 2002-re is.

SzCsM: 6.120.000 Ft (ebből 120.000 Ft működésre = az üdülés megszervezésére) családok szociális célú üdületetésének támogatására. 480 fő üdülését tudtuk támogatni. 1.200.000 Ft + 24.000 Ft 2002-ben kerül felhasználásra.

Munkaügyi Központ: 1.039.742 Ft közhasznú foglalkoztatás támogatására. 3 fő foglalkoztatását tudtuk hosszabb-rövidebb ideig megoldani.

A vezető tisztségviselőknek nyújtott juttatások: Az Egyesület tisztségviselői nem részesültek juttatásban.

Tartalmi beszámoló

A Családok a Családért Házas- és Családpedagógiai Egyesület
közhasznúsági jelentéséhez

Az Egyesület tagjai és önkéntes segítői 2001-ben is nagy és eredményes munkát végeztek a társadalom legfontosabb egysége, a család érdekében. Ennek a munkának a lényege az, hogy a családok – a szülők – egyre inkább képesek legyenek családi és házasesetük olyatén alakítására, melynek következményeként a családban önálló, erős és közösségi személyiségek nőjenek fel.

Annak tudatában, hogy a családi élet alakítását tanulni lehet, az Egyesület tevékenységével e tanuláshoz segíti hozzá többféle módon a szülőket.

1. Képzések szervezésével:

2001-ben 7 hétvégi és 11 egyhetes képzést szerveztünk, melyeken közel 200 család vett részt. A gyerekekkel és a gyermekfoglalkoztatókkal együtt ez kb. 1000-1200 főt jelent.

Képzéseink szerves része, hogy a családokban a többi család iránti felelősséget élesztjük. E törekvésünk eredményességét a képzésekre jelentkező új családok nagy száma és a családok beszámolóí jelzik. Képzéseinkkel így módon több száz családot és több ezer személyt érünk el.

2. Kiadványok rendelkezésre bocsátásával:

Oázis: a családok által a családok számára szerkesztett, írt újság, megjelenik általában negyedévente 500 példányban.

2000 – Az új kezdet 500 példány

Belső megnyugvás 500 példány

Szentélyeinkkel szentélyedért (a családi és házaseset alakításának aktuális kérdéseiről) 300 példány

3. Közösségek létrehozásának támogatásával.

A családok érzik, hogy családi életük ápolásában segítségre szorulnak és segíteni tudnak egymásnak. Ezért akarnak családcsoportot létrehozni, s mi segítünk nekik ebben, és abban is, hogy a csoportösszejöveteleiket jól, hasznosan tudják alakítani.

Örök Atya! Te nem azért szeretsz engem, mert erős vagyok, hanem azért, hogy erős legyek! Te nem azért szeretsz engem, mert szent vagyok, hanem azért, hogy szent legyek!

(Kentenich atya)

Gondolatok a pelikánról

A sas a levegő királya és a római birodalom címer-állata. A Kapitólium libái a gágogásukkal megmentették Rómát. A holló adta tudtul a világ titkát Odinnak, az északi istenek atyjának.

A pelikán nem tud felmutatni efféle hőstettet. Már az antik szerzők is csak azt jegyzik meg róla, hogy a csőrével megnyitja a mellét,

hogy a saját vérével csillapítsa kicsinyei éhségét.

Amíg a sas, a liba és a holló a hatalmasokat szolgálják, addig ő a tehetetlenséget, az éhezéseket és szomjazásokat, a vesztélyben

levőket és megfenyegetetteket. Nem büszke, nem kiabál és nem törekszik megszerezni e világ tudását.

Ő cselekszik; feláldozza vérével a rábízottakért. Ez az oka annak, hogy már a korai kereszténység szimbolikájában a Megváltó szere-

tétét jelképezhette. Ezért trónol még ma is ott fészékében a barokk főoltárokon. Éveken át ezért volt helye a régi házban, Kentenich atya szobájában egy szekrényen. Amikor a rendtársai erejének beosztására figyelmeztették, Kentenich atya csak némán a pelikánra mutatott.

Áldozatot hozni – háttérbe szorítani a saját személyünket és kí-

vánságainkat – ritka erény lett ma közöttünk, keresztények között is. Pedig mégis csak abból élünk, hogy Valaki meghalt értünk.

Kereszténynek lenni annyit jelent, mint Krisztushoz igazodni. Természetesen emberek vagyunk, és rászorulunk az irgalomra. De néha egy kicsit „meghalni” másokért: ez teszi a világot keresztényibbé és emberibbé.